

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΝΙΚΟΣ ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ

**ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ:
«ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗΣ»**

Περίληψη της εισήγησης του Χαράλαμπου Παπαχαλαμάπου με θέμα:

«Το πολιτικό χωρίς διαμεσολαβήσεις: κυρίαρχο λαϊκό σώμα ή κοινωνική πληθυντικότητα;»

Παρασκευή, 8 Φεβρουαρίου 2019

Εάν η διαμεσολάβηση είναι η στιγμή-σταθμός όλου του εγχειριδίου, εάν δεν μπορούμε να σκεφτούμε την ιστορία ως φορέα νοήματος χωρίς αυτήν, τότε η άρση των διαμεσολαβήσεων είναι η ουσία της ύστερης νεωτερικότητας, της αντι-διαλεκτικότητάς της, αυτού που θα μπορούσαμε αισιόδοξα να ονομάσουμε γόνιμο πλουραλισμό ή απαισιόδοξα πλουμιστή συμμόρφωση με τη νοηματική κενότητα του αγοραίου λόγου της περιβόητης «παγκοσμιοποίησης». Για μια πολιτική θεωρία της άρνησης του υπάρχοντος (κατά Adorno) είναι κρίσιμη η συνειδητοποίηση του τέλους των διαμεσολαβήσεων και η πίστη στην ανάγκη εύρεσης μιας «γραμμής φυγής» πέρα από το τέλος αυτό αλλά και από τις προσπάθειες νεκρανάστασής του. Δύο δρόμοι αντιδιαστέλλονται μεταξύ τους. Από τη μια, γίνεται αναδρομή τόσο στην κομμουνιστική θεολογία όσο και στη λεγόμενη σκέψη της «συντηρητικής επανάστασης», από την άλλη μελετώνται αντιπροσωπευτικά δείγματα του ραψωδιακού κόσμου της μετανεωτερικής κοινωνικο-πολιτικής σκέψης. Ο άξονας της πρώτης συναστρίας σχηματίζεται από τις έννοιες: συμβάν-υποκείμενο-κυριαρχία, εκείνος της δεύτερης από τις έννοιες: επανάληψη-διχασμός-άφεση. Εν τέλει, επιχειρείται η ανάδειξη ενός νέου παραδείγματος για την επανεπίνοηση μιας υπαρκτικής πολιτικής που θα καθιστά την καθολικότητα ενσώματη, έντοπη και συλλογική.